

Helena Meripaasi

Erottamattomat

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Copyright © Helena Meripaasi ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-43688-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

1.

"Me lähdetään nyt. Oletko ihan varma, että et tule mukaan? Vielä ehdit muuttaa mieltäsi."

Kaisla hätkähti: isä seisoj taas hänen huoneensa ovella.

"En mä tule", hän mutisi ärsyyntyneenä siitä, että tätä asiaa piti vieläkin jankata. Johan hän oli aamulla sanonut, ettei lähtisi ostosreissulle. Siitä huolimatta isä oli käynyt jo pariin otteeseen kysymässä häntä mukaan. Eikä hän vielääkään uskonut, ettei Kaisla halunnut lähteä kauppakeskukseen.

"Olisihan se kiva, että sinäkin olisit mukana päättämässä, mitä purtavaa ostetaan juhliin huomiseksi. Ja pojat haluavat raketteja, tulisit nyt auttamaan valitsemisessa. Käydään samalla vaihtamassa ne Joonan joululahjatkin. Ja mennään vaikka hampurilaiselle ostosreissun jälkeen. Saa

sieltä vissiin kasvispurilaisiakin”, isä lisäsi muistettuaan, ettei Kaisla syönyt lihaa.

Kaisla hymähti. Isä yritti suostutella häntä samalla tavalla kuin Joonaa. Mutta häneen eivät hampurilaiset tehonneet eivätkä raketit olisi voineet vähempää kiinnostaa. Ja uudenvuodenjuhlat, joihin oli kutsuttu isän ja Johannan ystäviä lapsineen, hirvittivät häntä jo etukäteen. Hän tiesi jo, että istuisi koko illan omassa huoneessaan Kashmirin kanssa. Eikä hän takuulla halunnut kuulla Joonan joululahjoista enää sanaakaan: jouluillasta asti Joonaa oli kuljettanut karjuvaa dinosaurusta ja kovaa meteliä pitävää kauko-ohjattavaa kilpa-autoa ruokapöydässäkin, ja Kaisla oli täysin kyllästynyt meteliin. Jotkin Joonan joululahjoista olivat olleet vääränlaisia, joten Johanna oli luvannut, että ne käytäisiin vaihtamassa.

Samassa puhelin kilahti ja Kaisla tarttui siihen salamana. Mutta viesti oli mummmilta.

”Onko se taas siltä työltä?” isä kysyi. ”Siksikö sinä et halua lähteä mukaan? Oletko sinä menossa sen tytön luokse?”

”Tää on mummilta. Sitä paitsi *sen tytön* nimi on Isla”, Kaisla kivahti, sillä isä alkoi jo ärsyttää todella. ”Ja ei, en ole menossa Islan luokse. Mutta mä jo sanoin, etten tule mukaan ostosreissulle. Mä luen mieluummin tätä kirjaa, jonka mummi antoi joululahjaksi.”

Lopulta isä antoi periksi ja sulki huokaisten oven.

Kaisla vilkaisi taas puhelintaan. Isla oli luvannut soittaa heti, kun hänen äitinsä oli käynyt, mutta vielä ei ollut kuulunut mitään.

Joulun jälkeen Kaisla oli tavannut Islan joka päivä. He olivat käyneet koirien kanssa lenkillä ja viettäneet aikaa Islan luona. Joulusta oli vasta viikko, mutta Kaislasta tuntui kuin hän olisi tuntenut Islan aina. Hän ei voinut mitään sille, että vilkuili jatkuvasti puhelinta, ja hänestä tuntui, että Kashmirkin, hänen pieni punaruskea pystykorvansa, tassutteli levottomasti huoneessa: sekin odotti päivittäistä metsälenkkiä Islan koiran Joken kanssa, josta oli nopeasti tullut sen hyvä kaveri.

Mutta ei auttanut kuin odottaa.

Kaisla avasi revontulista kertovan kirjan, joka oli yksi mummilta saaduista joululahjoista. Hän oli ahminut kirjan jo kertaalleen, mutta halusi lukea sen uudestaan, koska halusi myös muistaa lukemansa.

Revontulet olivat kiehtoneet häntä aina. Ehkä se johtui siitäkin, että silloin kun hän oli syntynyt, revontulet olivat leimunneet taivaalla Helsingissä asti. ”Sinä yönä, kun sinä synnyit, revontulet toivottivat sinut tervetulleeksi”, äidillä oli ollut tapana kertoa.

Ja ihan lapsesta saakka Kaisla oli halunnut nähdä revontulet, mutta niin ei ollut vielä koskaan tapahtunut. Heillä oli äidin kanssa ollut suunnitelmassa matkustaa Lappiin revontulia katsomaan, mutta sitten äiti oli sairastunut, eikä matkasta ollut tullut mitään.

Islan kanssa vietetty aika oli saanut Kaislan ajoittain unohtamaan äidin, mutta nyt kaikki palasi taas mieleen. Takana oli ensimmäinen joulu ilman

äitiä. Joulu isän uudessa perheessä, jota Kaisla ei tuntenut omakseen. Äkkiä Kaislaa alkoi itkettää. Kashmir hyppäsi heti sängyltä, tuli Kaislan viereen ja ujuttautui puoliksi hänen syliinsä. Se sentään ymmärsi, miltä hänestä tuntui, ja halusi lohduttaa.

2.

Isla kurkki vähän väliä isän makuuhuoneen ikkunasta kadulle. Hän ei olisi halunnut olla niin hermostunut, mutta ei voinut itselleen mitään. Äidin olisi pitänyt tulla jo. Äiti oli tulossa hakemaan isän allekirjoitusta joihinkin typeriin papereihin, jotka piti saada toimitettua eteenpäin ennen vuodenvaihdetta.

Isla oli vannottanut isää moneen kertaan, ettei äitiä saisi päästää sisälle. Paperit voisi aivan hyvin allekirjoittaa äidin autossa. Isä oli onneksi ollut samaa mieltä; ei hänkään halunnut päästää äitiä heidän uuteen kotiinsa.

Sen jälkeen, kun äiti oli muuttanut koiralauman kanssa pois, kumpikaan heistä ei ollut tavannut häntä kertaakaan. Ja se sopi Islalle paremmin kuin hyvin; hän ei todellakaan ollut antanut äidille anteeksi.

Mutta äidin olisi pitänyt tulla ajat sitten. Isla ei halunnut ärsyttää isää kysymällä sadatta kertaa, oliko äiti laittanut viestiä myöhästymisestä. Ei autanut kuin odottaa ja toivoa, että koko juttu olisi ohi mahdollisimman nopeasti.

Jämtlanninpystykorva Jokke oli tajunnut, että jotain erikoista oli tekeillä. Se hääräsi pallonsa kanssa Islan jaloissa niin levottomasti, että Isla oli juuri hätistämässä sen alakertaan, kun kuuli isän menevän eteiseen. Hän pomppasi sängyltä ja kiirehti isän makuuhuoneen ikkunaan. Sälekaihtimien välistä hän näki äidin pysäköivän tutun punaisen pakettiauton heidän talonsa eteen. Äiti nousi autosta kansion kainalossaan. Isla näki isän selittävän jotain ja viittovan kohti äidin autoa, mutta äiti näytti väittävän vastaan. Kun äiti vilkaisi ylös ikkunaan, Isla perääntyi ja pakeni omaan huoneeseensa Jokke kannoillaan ja sulki oven.

Ei kestänyt minuuttiakaan, kun Isla kuuli ulko-oven avautuvan ja äidin äänen alakerrasta. Jokke riehaantui haukkumaan ja raapi ovea niin villisti, että Islan oli pakko päästää se alakertaan. Se oli

outoa, sillä Jokke ei ollut koskaan ollut erityisesti äidin koira. Nyt se tuntui ilahtuvan äidin tulosta suunnattomasti, mutta Islaa pelkästään raivostutti: miksi isä ei voinut pitää lupaustaan. Minkä ihmeen takia hän oli päästänyt äidin sisään?

”Isla! Tulepas moikkaamaan!” äiti huikkasi, mutta Isla ei halunnut edes kuulla äidin ääntä, joten hän pamautti huoneensa oven kiinni, heittäytyi sängylleen, painoi tyynyn päänsä päälle ja toivoi, että isä hoitaisi paperien allekirjoittamisen nopeasti.

Hetken päästä oven takaa alkoi kuulua raapimista. Jokke tietysti. Miksei se nyt voinut pysyä alakerrassa. Isla toivoi, että se tajuaisi häipyä, mutta ei: raapiminen jatkui ja oven takaa kuului hiljainen vingunta kuin nyyhkäys. Isla huokaisi, nousi sängystä ja raotti ovea päästääkseen Joken sisälle. Mutta oven takana ei ollutkaan Jokke. Siellä oli Hippi-collie, hänen lempikoiransa, joka loikkasi häntä vasten ilosta inisten. Isla vajosi lattialle istumaan Hippi puoliksi sylissään ja halaili ja taputteli koira. Hippi nuoli häntä naamasta, ja vasta silloin Isla tajusi itkevänsä.